

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Michala Mazance a soudců Mgr. Davida Hipšra a JUDr. Jana Passera v právní věci žalobců: **a) X. S., b) F. S., c) D. S., d) nezl. R. S.**, žalobci a), b) a d) zastoupeni Mgr. Ing. Janem Procházkou, LL. M. eur., advokátem se sídlem Karolinská 654/2, Praha 8 – Karlín, proti žalovanému: **Policie ČR, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort**, se sídlem Masarykova 27, Ústí nad Labem, proti rozhodnutím žalovaného ze dne 29. 1. 2015, čj. KRPU-21463-17/ČJ-2015-040022-DB-ZZ, čj. KRPU 21550-18/ČJ-2015-040022-DB-ZZ, čj. KRPU-21552-18/ČJ-2015-040022-DB-ZZ, a ze dne 30. 1. 2015, čj. KRPU-21503-22/ČJ-2015-040022-DB-ZZ, v řízení o kasační stížnosti žalobců a), b) a d) proti výroku II. rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 24. 2. 2015, čj. 75 A 5/2015 – 45,

t a k t o :

Návrh na vydání předběžného opatření **s e z a m í t á .**

O d ů v o d n ě n í :

[1] V záhlaví označenými rozhodnutími žalovaného (dále jen „napadená rozhodnutí“) bylo rozhodnuto, že žalobci a) až d) se zajišťují podle § 129 odst. 1 ve spojení s § 129 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), za účelem jejich předání podle nařízení Evropského parlamentu a Rady ze dne 26. 6. 2013, č. 604/2013 (dále jen „Dublinské nařízení“). Doba jejich zajištění byla stanovena podle § 129 odst. 5 zákona o pobytu cizinců shodně na 80 dnů od okamžiku omezení jejich osobní svobody.

[2] Žalobci napadli rozhodnutí žalovaného žalobou u Krajského soudu v Ústí nad Labem. Krajský soud v záhlaví označeným rozsudkem zrušil rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 1. 2015, čj. KRPU-21550-18/ČJ-2015-040022-ZZ-DB, jímž bylo rozhodnuto, že se žalobce c) zajišťuje, a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (výrok I. rozsudku). Ve zbytku žalobu zamítl (výrok II. rozsudku).

[3] Žalobci a), b) a d) [dále „stěžovatelé“] se kasační stížností domáhají zrušení výroku II. rozsudku krajského soudu. Součástí kasační stížnosti je i návrh na vydání předběžného opatření, jímž by byla žalovanému uložena povinnost bezodkladně propustit stěžovatele ze zajištění. Vydáním kasační stížností napadeného rozsudku došlo k rozdělení rodiny stěžovatelů. Žalobce c) byl propuštěn ze zajištění, zatímco ostatní členové

rodiny - stěžovatelé zůstali omezeni na osobní svobodě v zařízení pro zajištění cizinců. Tím stěžovatelům vznikla vážná újma, neboť bylo nezákonně zasaženo do jejich práva na rodinný život garantovaného čl. 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a svobod. Tento zásah je natolik intenzivní, že po stěžovatelích nelze spravedlivě požadovat, aby jej strpěli byť jen do doby vydání rozhodnutí o kasační stížnosti.

[4] Žalovaný ve vyjádření k návrhu na přiznání předběžného opatření uvedl, že dne 25. 3. 2015 obdržel od Ministerstva vnitra, Odboru azylové a imigrační politiky oddělení Dublinského střediska oznámení o průběhu dublinského řízení. Podle tohoto oznámení již nebylo možné realizovat transfer stěžovatelů do příslušného členského státu Evropské unie v rámci šestitýdenní lhůty od akceptace žádosti České republiky o přemístění, neboť uplynula maximální možná lhůta pro jejich zajištění. Stěžovatelé byli na základě tohoto Oznámení dne 26. 3. 2015 propuštěni ze Zařízení pro zajištění cizinců v Bělé – Jezové.

[5] Předběžné opatření představuje procesní prostředek, jehož smyslem je zatímní úprava poměrů účastníků podle potřeb konkrétní věci po dobu řízení před správními soudy. Podle § 38 odst. 1 s. ř. s. platí, že byl-li podán návrh na zahájení řízení a je potřeba zatímně upravit poměry účastníků pro hrozící vážnou újmu, může usnesením soud na návrh předběžným opatřením účastníkům uložit něco vykonat, něčeho se zdržet nebo něco snášet. Ze stejných důvodů může soud uložit takovou povinnost i třetí osobě, lze-li to po ní spravedlivě žádat. Ustanovení § 120 s. ř. s. ani jiné ustanovení tohoto zákona přitom obecně nevyklučuje, aby předběžné opatření vydal i Nejvyšší správní soud v řízení o kasační stížnosti (viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 5. 2006, čj. Na 112/2006 – 37, publikované pod č. 910/2006 Sb. NSS, www.nssoud.cz.)

[6] V citovaném usnesení Nejvyšší správní soud uvedl, že v případě, že předběžným opatřením má být podle návrhu účastníka uložena povinnost správnímu orgánu, je vážnou újmu nutno rozumět zejména takový zásah do práv účastníka (resp. pokyn či donucení s obdobnými důsledky), který – v případě že by byl v řízení ve věci samé shledán sám o sobě nezákonným či shledán součástí nezákonného postupu správního orgánu - představuje natolik zásadní porušení jeho práv, že po účastníkovi nelze spravedlivě požadovat, aby jej, byť dočasně, snášel. Vážnou újmu jsou tedy zejména intenzivní zásahy do práv navrhovatele, zejména těch, která mají povahu práv ústavně zaručených.

[7] Při posuzování návrhu na vydání předběžného opatření se Nejvyšší správní soud zabývá tím, zda stěžovateli hrozí vážná újma (ve smyslu výše uvedeného) a zda je pro ni třeba prozatímně upravit poměry účastníků. Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že v nyní projednávané věci stěžovatelům nehrozí vážná újma, neboť dle sdělení žalovaného stěžovatelé byli propuštěni ze Zařízení pro zajištění cizinců v Bělé – Jezové dne 26. 3. 2015. Stěžovatelé nejsou dále omezováni na osobní svobodě a zásah do jejich práv již dále netrvá.

[8] Na základě shora uvedeného Nejvyšší správní soud neshledal důvody pro vydání předběžného opatření a návrh stěžovatelů zamítl.

[9] O nákladech řízení o návrhu na předběžné opatření rozhodne Nejvyšší správní soud v rámci rozhodnutí o nákladech řízení o kasační stížnosti (§ 120, § 61 odst. 1 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně 23. dubna 2015

JUDr. Michal Mazanec
předseda senátu